

Chương Bảy **CUỘC CHIẾN TRÊN SÔNG**

âu nói của Giang Hàn Thanh làm cho Quản Thiên Phát có nhiều suy nghĩ.

Nhưng Lý Duy Năng thì lại mỉm cười:

– Hay lắm, bây giờ cứ cho rằng tên Nhị cung chủ và tên trọc ấy cũng đến, thì chúng ta định như thế nào?

Giang Hàn Thanh đáp:

– Đơn đường chủ có nói rằng nếu thuyền của chúng ta đến được Đồng Lư thì sẽ có người trợ giúp, nhưng có đến kịp hay không lại là chuyện khác, vì thế cuộc chiến đêm nay mình cứ chuẩn bị coi như không có ai tiếp viện.

Quản Thiên Phát nói:

– Chúng ta không nên đương đầu với chúng.

Giang Hàn Thanh nói:

– Không, đệ không phải có ý như thế, nếu Nhị cung chủ của họ không đến đây thì chúng ta cứ thi hành theo kế hoạch bó thuyền mà tránh, nhưng nếu người ấy đến thì chắc chắn sẽ không thể bỏ qua được đệ và tự nhiên đệ cũng phải cùng nghinh chiến.

Quản Thiên Phát nói:

– Đơn đường chủ từng căn dặn không nên cùng với họ đối diện giao tranh, người bảo khi thuyền đến Đồng Lư thì chúng ta cứ bỏ thuyền lên bộ, những chuyện gì khác sẽ do Chu Long Chu cô nương đối phó.

Giang Hàn Thanh nói:

– Không, chúng ta không phải hạng lâm trận đào vong, chúng ta đâu có thể để gánh nặng này cho một mình Chu cô nương gánh vác?

Lý Duy Năng cười:

– Đúng, đệ và Giang huynh cùng một ý với nhau, dầu gì cũng là bậc nam nhi, chẳng lẽ cứ nghe gió là chạy trốn? Làm sao mình lại có thể giao cả việc chống địch lại cho một mình Chu cô nương được?

Quản Thiên Phát vội nói:

– Xin nhị vị công tử biết rằng đây là kế, mà đã là kế thì không phải là chuyện chạy hay không chạy.

Giang Hàn Thanh nói:

– Cứ theo tin báo hồi trưa này thì chuyện địch theo ta có nửa phần là nhắm vào

đệ, nhưng đệ là môn hạ của Trúc Kiếm Môn, đâu có thể nghe địch là chạy trốn?

Lý Duy Năng vỗ tay:

– Đúng! Đúng, gia sư cũng thường nói với đệ rằng môn đệ của Thần Phiến Tử không bao giờ biết sợ kẻ mạnh, đêm nay đệ sẽ cùng Giang huynh thử sức một phen.

Nghe hơi nóng xông lên từ hai vị thiếu niên công tử Quân thiên Phát lắc đầu:

– Nhị vị công tử đã đem cả danh dự của tôn sư ra thì tại hạ không chen lời chi, chỉ có điều theo kế sách của Đơn đường chủ đêm nay, nếu không tóm tất cả vào một mẻ thì ít nhất cũng sẽ làm cho chúng thảm hại, đây là kế an định Giang Nam, tại hạ mong nhị vị không nên làm hỏng phương sách đã được định trước ấy.

Giang Hàn Thanh hỏi:

– Thế thì theo ý kiến của Quân huynh chúng ta phải hành động ra sao?

Quân Thiên Phát đáp:

– Theo tại hạ nếu nhị vị không chịu tránh né thì ít nhất cũng phải để cho kế chung đạt thành rồi sẽ tính đến cái riêng.

Lý Duy Năng hỏi:

– Sao gọi là chung và riêng?

Quân Thiên Phát đáp:

– Chung là phải theo kế sách để chu toàn đại cuộc, riêng là chuyện đương đầu hay không đương đầu mà nhị vị đã bàn.

Giang Hàn Thanh nói:

– Tại hạ biết rằng khi thuyền cập vào bờ, có lẽ Chu cô nương đã bắt đầu bố trí, trong khi tạm thời nhị vị tạm thời dừng lộ diện.

Giang Hàn Thanh ngạc nhiên:

– Chu cô nương đã có bố trí sao?

Quân Thiên Phát đáp:

– Đệ chỉ đoán thế thôi vì Đơn đường chủ đã có căn dặn là nếu thấy địch theo dõi thì phải tìm một nơi hẻo lánh đậu thuyền vào đêm tối một cách tự nhiên, nhị vị công tử phải bảo thủy thủ bỏ thuyền ẩn mật; nếu là ban ngày thì nhị vị công tử phải cố sức trong một thời gian ngắn rồi sau cùng phải thoái lui, như vậy rõ ràng chuyện đối phó với địch nhân là đã có kế rồi.

Lý Duy Năng gật gật đầu:

– Quân huynh có lý.

Giang Hàn Thanh trầm ngâm:

– Ngũ Phương Môn dốc tâm theo dõi là chúng tập trung cao thủ trong khi đó chỉ

có mỗi một mình Chu cô nương...

Quản Thiên Phát nói:

– Hành động của Ngũ Phượng Môn kỳ này hoàn toàn nằm trong kế hoạch của Đơn đường chủ, và nếu không nắm chắc thì “Độc Tẩu” Chu Tiềm làm sao dám để đứa con gái độc nhất của mình gánh vác?

Hoàng hôn.

Trên sông mà thấy hoàng hôn là trời đã sắp tối đến nơi.

Từ lúc thấy có khinh thuyền theo dõi, Sở tài công truyền cho thủy thủ cặp gần bờ mà đi, xa xa chỉ còn thấy hai chiếc chèo như cố bám, nhưng chỉ mấy phút sau là mất hút.

Thuyền của bọn Giang Hàn Thanh chậm chậm queo qua một khúc quanh.

Nơi này gọi là Xạ Khê nằm về hướng Bắc Nhận Môn Quan.

Đó là một bờ sông hoang vu cỏ cây rậm rạp, thuyền đến đó là dừng lại.

Thủy thủ trên thuyền đã lo cơm nước xong xuôi. Dưới sự điều động của Quản Thiên Phát, Sở tài công cho tất cả từ từ lên bờ lẩn vào bóng tối.

Chiếc thuyền thứ hai có ba bóng người nhẹ nhàng phóng lên, chỉ trong nháy mắt thì họ cũng lẩn khuất vào đêm tối.

Ba người đó chính là Lý Duy Năng, Giang Hàn Thanh và Quản Thiên Phát.

Cách đó chừng hai mươi trượng là một cái gò cao hơn mực nước, họ chọn một chỗ sâm uất nhất để ẩn mình.

Trên chỗ cao dòm xuống có thể quan sát được khúc sông dài, có thể thấy rõ những gì động tĩnh.

Bây giờ trên thuyền chỉ còn lại một mình Chu Long Chu, còn “Độc Tẩu” Chu Tiềm và Thanh Phong đạo trưởng đã rời khỏi thuyền từ tối hôm qua, họ rời khỏi thuyền mà thủy thủ cũng không hay biết.

Đó là mật lệnh của Lưu Hương Cốc chỉ thị cho đám lính do Đường Chủ Đơn Hiểu Thiên sắp đặt đột phá Thánh Quả Tự, sào huyệt Ngũ Phượng Môn tại cứ điểm Giang Nam.

Đơn Hiểu Thiên đã dùng Tiên Nhân Chưởng Lý quang Trí làm miếng mồi “Điều Hồ Ly Sơn” để phá vỡ Tổng Phân Đàn Giang Nam của chúng.

Thanh Phong đạo trưởng và “Độc Tẩu” Chu Tiềm đã tiến lại tiếp ứng Đơn Hiểu Thiên.

Trời mỗi lúc mỗi tối thêm.

Gió núi khua cành lá xì xào.

Trên sông, từng đợt sóng cuốn vào bờ vỗ nghe bành bịch...

Thời gian chậm chậm trôi gần giữa đầu canh, một mình ở lại trên thuyền Chu long Chu chắc đã ngủ say.

Từ đầu đến cuối không thấy dáng nàng bước ra ngoài.

Không biết nàng có bố trí gì như Quán Thiên Phát nói hay không.

Ba người của bọn Giang Hàn Thanh ngồi xổm trên gò cao dòm xuống. Họ không thấy tấm dạng của Chu Long Chu nên càng làm cho họ bồn chồn lo lắng.

Ban đầu ẩn mình trên gò cao, mục đích là để canh chừng thuyền tập kích của Ngũ Phượng Môn, nhưng với tình hình này họ lại trở thành canh chừng cô gái họ Chu mất rồi vì họ sợ nàng ngủ luôn hoặc giả nàng buồn tình bỏ đi tuốt.

Lý Duy Năng không dẫn được, hấn hỏi Quán Thiên Phát:

– Quán huynh, sao không thấy nàng động tịnh gì cả thế?

Quán Thiên Phát thấp giọng:

– Không thể không hành động, có lẽ chưa đến lúc.

Lý Duy Năng nói:

– Bây giờ đã gần quá canh một rồi, nếu cần bố trí thì phải là lúc địch chưa tới mới phải chứ!

Quán Thiên Phát nói:

– Cái đó thì đệ không biết được, có lẽ nàng có kế sách riêng của nàng chăng?

Không thấy Giang Hàn Thanh lên tiếng, hai người quay lại thấy tia mắt hấn đang hướng theo giòng sông về phía xa xa.

Lý Duy Năng hỏi:

– Giang huynh phát hiện gì chăng?

Giang Hàn Thanh đáp:

– Có thể là thuyền của địch, hình như có ba chiếc đang hướng về mình.

Lý Duy Năng lấy làm lạ, vì chính hai chiếc thuyền nhà đang đậu cách đó chừng hơn hai mươi trượng mà thấy còn quá khó khăn, làm sao Giang Hàn Thanh lại có thể thấy được xa hơn?

Quán Thiên Phát hỏi:

– Giang Nhị công tử thấy loại thuyền gì?

Giang Hàn Thanh đáp:

– Cũng thuyền mui phũ như mình... nhưng bây giờ họ đã đậu ngoài vàm rồi.

Quán Thiên Phát hỏi:

– Thấy họ có lên bờ không?

Giang Hàn Thanh đáp:

– Đã lên rồi, khoảng hai mươi người.

Quả nhiên trong khi họ nói chuyện thì trên bãi sông đã lần lần thấy lố nhố bóng người.

Họ đi dọc theo bãi, hướng về phía thuyền của bọn Giang Hàn Thanh đang đậu.

Họ ẩn vào bóng tối theo hình vòng cung bao vây thuyền của bọn Giang Hàn Thanh.

Lý Duy Năng nói.

– Rất tiếc là phải chi Chu cô nương rải chất độc cho sớm thì có lẽ chúng đã ngã cả rồi.

Quản Thiên Phát nói:

– Không sao, cung thủ của mình đã sẵn sàng, có thể hạ chúng trong nháy mắt.

Khi lên bờ Quản Thiên Phát đã dặn Sở tài công dặn xạ thủ phục sẵn ở bờ rừng dựa bờ sông, tất cả khi thấy bóng người thì lấp tên chờ đợi, cứ hễ thấy hiệu lệnh thì buông tên một lượt, mỗi người phải nhắm cho trúng mục tiêu.

Ngay lúc đó, từ ngoài vòm chợt thấy một thuyền lớn chậm chậm quay mũi vào bờ, cách thuyền của bọn Giang Hàn Thanh chừng ba trượng là ngừng lại.

Giang Hàn Thanh chú ý nhìn xem, hần thấy phía khoang trước mũi có một người đeo mặt nạ...

Mặc dầu trong bóng tối, nhưng bằng vào vóc dáng đó, bằng vào mặt nạ đó, Giang Hàn Thanh biết ngay người ấy chính là Tam cung chủ Tôn Phi Loan.

Lòng hần chợt rộn lên một nỗi buồn mênh mông khôn tả.

Thì ra người chỉ huy tấn công đêm nay lại là nàng, Sau lưng Tam cung Chủ có hai tỳ nữ chính là Nã Vân và Cẩm Nguyệt.

Chiếc ghế bên trái, trên ghế có một gã thiếu niên tuấn tú, chỉ nhìn qua Giang Hàn Thanh nhận ra ngay là Yên Phi Quỳnh, người đã giả mạo Cung Quan Võ.

Và bây giờ thì hần cũng biết rõ ràng nàng chính là một trong hai vị Cung Chủ sau Tôn Phi Loan và tự nhiên là kiêm nhiệm Chu Tước Đàn Đàn Chủ.

Hai chiếc ghế bên phải của Tam cung chủ là Phi Cảnh và Huyền Cảnh pháp sư.

Chiếc thuyền vừa dừng lại, từ trên bãi, trong đám người khi nãy có một người tách hàng bước ra, thì lễ trước mặt

Tam cung chủ, hình như hần nói gì đó và vì xa quá nên không nghe được.

Quản Thiên Phát khẽ nói:

– Quách Diên Thọ.

Giang Hàn Thanh gật đầu:

– Đúng, đám người xuống bãi do hần thống lĩnh, hình như hần đang thỉnh ý với

Tam cung chủ.

Lý Duy Năng hỏi:

– Võ công của Tam cung chủ như thế nào?

Giang Hàn Thanh đáp:

– Đệ và nàng đã giao đấu một lần lại Yên Tử Cơ, gần hai trăm hiệp mà vẫn bất phân thắng bại.

Nói đến đây Giang Hàn Thanh chợt nhớ bị “Âm Cực Chỉ” của Huyền Cảnh pháp sư làm mang thương tích, Tam Cung Chủ đã buộc Huyền Cảnh phải trao thuốc giải...

Hắn chợt nghe lòng mình dâng lên một niềm cảm xúc vô biên.

Ngay lúc đó, ở dưới bãi, Quách Diên Thọ lui đi ra sau, hướng về phía thuyền của Giang Hàn Thanh, đưa tay vẫy vẫy.

Đám thuộc hạ của hắn núp hai bên bụi rậm ào ra thận trọng tiến về hướng đó.

Mỗi người trên tay đều cầm binh khí sáng ngời, tuy trong màn đêm nhưng vẫn làm cho người ta chóa mắt.

Quách Diên Thọ nhìn chăm chăm về phía hai chiếc thuyền rồi kêu lớn:

– Bằng hữu trên thuyền hãy nghe, các người đã lọt vào vòng vây rồi, lão phu khuyên hãy tự động lên bờ để tránh được cái chết thê thảm.

Hắn không ngờ rằng hắn đang nói chuyện với chiếc thuyền.

Không, đúng hơn là hắn chỉ nói với mỗi một người, mà người đó không biết bây giờ có còn trên thuyền hay không.

Chính bọn Giang Hàn Thanh cũng tự hỏi không biết Chu Long Chu đang ngủ say hay là đã bỏ đi đâu mất.

Trên thuyền đã không có ánh lửa mà cũng không nghe tiếng trả lời, không khí im lìm đáng ngại.

Quách Diên Thọ cười sằng sặc:

– Lão phu là Quách Diên Thọ, phụng lệnh Tam cung chủ, đến mời người trên thuyền là Kim Lăng Giang Nhị Công Tử, Thiên Thu Trang Lý Công Tử và Thanh Phong đạo trưởng ra nói chuyện.

Bốn phía vẫn im lặng.

Quách Diên Thọ nói tiếp:

– Tam cung chủ hiện tại ở trên thuyền và sự nhẫn nại của người cũng có hạn, chư vị đã nằm trong vòng vây mà không tuân lệnh sao?

Và hắn vụt hét lớn:

– Giang Hàn Thanh, Lý Duy Năng, bọn người rõ ràng ở trên thuyền, thế tại sao không chịu xuất đầu lộ diện? Bằng vào hai chiếc thuyền như thế, các người nghĩ có thể

trốn được à?

Lý Duy Năng nhượng mắt:

– Họ Quách đã đến lúc phải giết rồi.

Quản Thiên Phát là con người trầm tĩnh nhất, nhưng bây giờ hắn cũng cảm thấy bất an.

Chu Long Chu đâu?

Tại sao nàng lại không có dấu hiệu gì đối phó?

Lý Duy Năng không dẫn được nữa, hắn nói nhỏ với Quản Thiên Phát:

– Quản huynh, hãy cho hắn ném mùi cung tiễn trước đi, đệ không thể chịu được nữa rồi.

Quản Thiên Phát dè dặt:

– Chu cô nương hãy còn ở trên thuyền, chúng ta hãy cố chờ chút nữa.

Quách Diên Thọ đứng tần ngần một lúc rồi vụt quát:

– Lục soát cho ta.

Tiếng quát của hắn vừa dứt thì đám thuộc hạ đã ào ào tràn tới, nhưng khi còn cách thuyền chừng hơn trượng, chân của họ chậm lại.

Hình như họ cũng hơi ngán ngán.

Nhưng cuối cùng rồi họ cũng phải ra tay.

Năm sáu tên đầu tiên tốc hết những rèm cửa và dè dặt đi từ trước đến sau...

Qua một lúc lục soát, chúng lần lượt trở ra và một tên trong bọn cúi mình trước mặt Quách Diên Thọ:

– Bẩm Hộ pháp, trong thuyền không có người nào cả.

Quách Diên Thọ sửng sốt:

– Là không? Sao lại không có?

Hắn nói chưa dứt thì tên báo cáo từ từ khụy ngay xuống đất.

Trên gò cao, Quản Thiên Phát khẽ nói:

– Rồi, Chu cô nương đã ra ngòn nghè rồi đấy.

Quách Diên Thọ giật mình quát lớn:

– Kẻ nào ám toán?

Hắn vừa quát hỏi thì năm sáu tên thuộc hạ khác của hắn lại ngã lăn quay, chúng ngã xuống và không còn cục cựa.

Những tên đó chính là những tên nhảy lên thuyền trước hết.

Hình như họ bị trúng một thứ ám khí có chất độc gì dữ dội, những người thụ

thương không thấy giầy dựa nhiều, da mặt họ xanh um thật nhanh và cũng ngã xuống thật nhanh.

Đột biến bất ngờ làm cho hai mươi tên thuộc hạ Ngũ Phượng Môn đâm ra hốt hoảng, họ không hiểu trên hai chiếc thuyền ấy chứa đựng những gì.

Là một tay thành danh trên giang hồ đã mấy mươi năm, thấy tình hình bất ổn là Quách Diên Thọ đã vung tay hét lớn:

– Tất cả hãy lui lại, chờ ta thỉnh ý Tam cung chủ rồi quyết định sau.

Hơn hai mươi tên thuộc hạ thật ra cũng chỉ mong được thế. Họ vừa được lệnh là lập tức lui ra thật nhanh.

Nếu họ đứng yên thì không thấy chi, nhưng khi được lệnh lui, lúc họ vừa nhấc thân lên thì một chuyện lạ lại phát sinh.

Gần như cùng một lượt, hơn hai mươi tên thuộc hạ Ngũ Phượng Môn, không một tiếng động nhưng cùng ngã xuống y như những tên ngã trước.

Không một cái giầy giụa, không một tiếng kêu la.

Trên bãi sông bây giờ chỉ còn trở lại mỗi một mình Quách Diên Thọ.

Chuyện xảy ra nhanh quá đã làm cho “Kim Giáp Thần” Quách Diên Thọ gần như không còn tin ở đôi mắt của mình.

Lão đứng một chỗ như trời trồng, không biết phải làm sao và ăn nói ra sao!

Tự nhiên tình hình xảy ra như thế. Trên thuyền bọn Tam cung chủ đều chứng kiến từ đầu đến cuối.

Huyền Cảnh pháp sư lật đặt đứng lên chấp tay:

– Tình hình bất ổn, xin Tam cung chủ cho bần tăng lên đó thử xem.

Tam cung chủ trầm giọng:

– Trên thuyền không người, như vậy thì họ đã đi cả rồi, thuộc hạ của ta lại bị hại, đại sư hãy lên xem còn có cứu được không? Chúng ta lui về Hàng Châu rồi sẽ tính sau.

Phi Cảnh pháp sư nói:

– Bần đạo xin Tam cung chủ cho nán lại.

Tam cung chủ hỏi:

– Đại sư có ý kiến như thế nào?

Phi Cảnh pháp sư nói:

– Theo bần tăng thì Lý Quang Trí bị chất độc ngấm vào mình nặng lắm, cho dầu có chữa trị cũng không thể sớm phục hồi, bây giờ cho dầu hấn có tỉnh lại thì cũng không thể đi đứng được, vì thế không thể có chuyện bỏ thuyền đi bộ, họ chỉ núp ẩn đâu đấy thôi.

Tam cung chủ trầm ngâm không nói.

Yên Phi Quỳnh nói:

– Tiểu muội thấy đại sư nói có lý, xin để tiểu muội cùng Huỳnh Cảnh đại sư xuống xem sao, rất có thể bọn Giang Hàn Thanh vẫn còn lẩn trốn, không thể buông thả chúng được.

Vừa nói nàng vừa đứng dậy.

Bằng vào lời lẽ đó, đủ thấy Yên Phi Quỳnh căm hận Giang Hàn Thanh nhập cốt.

Tam cung chủ khoát tay:

– Ngũ sư muội hãy để Huyền Cảnh đại sư xuống trước xem sao.

Huyền Cảnh pháp sư đứng lên:

– Bần tăng xin lãnh mạng.

Tiếng nói chưa dứt, thân ảnh ông ta đã lao vút xuống bãi và hỏi lớn:

– Quách huynh, họ chết bằng cách nào thế?

Đang lom khom quan sát đám thuộc hạ Quách Diên Thọ lật đật đứng lên vòng tay:

– Đại sư đến kịp là hay lắm, bọn chúng da mặt tím bầm hình như trúng phải chất độc gì dữ lắm.

Huyền Cảnh pháp sư hỏi:

– Quách huynh có tìm ra ám khí hay không?

Quách Diên Thọ lắc đầu:

– Theo đệ thấy thì chắc không phải ám khí, vì nếu ám khí là một vật nhỏ khó thấy thì không thể ném xa như thế vãi lại đệ cùng đứng ngay đây, nếu bị tung ám khí thì tại sao đệ lại không bị trúng?

Huyền Cảnh gật đầu:

– Ám khí không thể ném xa nếu là vật nhỏ, đúng lắm chắc chắn không phải là ám khí.

Quách Diên Thọ hỏi:

– Đại sư cho rằng...

Huyền Cảnh pháp sư vụt ngẩng mặt hướng về phía hai chiếc thuyền quát lớn:

– Chu lão thí chủ đang ở trên thuyền, đừng ẩn mặt mất công.

Quách Diên Thọ kinh ngạc:

– Vừa rồi chúng đã lục soát thế sao không thấy...

Hắn nói chưa dứt tiếng thì từ trong thuyền một bóng đen nhỏ thó chậm chậm bước ra.

Bóng đen mặc toàn đồ đen, mặt che khăn đen, bước đi chập chờn y như một bóng

ma.

Huyền Cảnh cau mặt quát lớn:

– Người là ai? Chu Tiềm đâu?

Chu Long Chu không đáp lời, cứ chầm chậm bước tới.

Quách Diên Thọ rúng động khẽ kêu:

– Đại sư cẩn thận.

Huyền Cảnh đại sư trầm giọng:

– Đứng lại, nếu còn bước tới thì đừng trách bản tăng ác độc.

Chu Long Chu cười nhạt:

– Nếu bản cô nương muốn ra tay thì các người còn đứng như thế được à?

Giọng nói của nàng thật lạnh lùng và tự nhiên như giọng nói của người lớn đối với trẻ con.

Huyền Cảnh pháp sư trầm giọng:

– Những người này chết vì tay cô phải không?

Chu Long Chu đáp:

– Tự nhiên.

Quách Diên Thọ cười gằn:

– Quả đúng là thủ đoạn tàn độc vô cùng...

Chu Long Chu thản nhiên:

– Quách Diên Thọ, người có biết tại sao bản cô nương còn để người đứng đấy không?

Là một nhân vật ngang dọc giang hồ suốt mấy mươi năm, thế nhưng bây giờ Quách Diên Thọ bị một cô gái xem như đồ bỏ.

Hắn tức tối run bắn cả chân tay:

– Sao? Cô nương tại sao không biết đến tại hạ?

Chu Long Chu nói:

– Ta để người sống là muốn người hãy hỏi Tam cung chủ của người có muốn sống hay muốn chết, và cho ta biết hiện tại có muốn trở về Hàng Châu thì e rằng sào huyệt cũng đã tan tành.

Huyền Cảnh pháp sư sửng sốt:

– Sao, người bảo sao?

Chu Long Chu gặng lại:

– Người điếc rồi à!

Huyền Cảnh pháp sư hỏi:

– Những người trên thuyền đâu?

Chu Long Chu cười:

– Đi rồi.

Huyền Cảnh phát câu gặng lại:

– Đi đâu?

Chu Long Chu cười:

– Đúng là hỏi giống như con nít, chân là chân của bọn họ, họ muốn đi đâu thì đi chứ sao người hỏi ta?

Huyền Cảnh pháp sư nói:

– Tốt lắm, người hãy theo ta lên thuyền.

Chu Long Chu hỏi:

– Lên thuyền người làm gì?

Huyền Cảnh pháp sư nói:

– Người đã giết hơn hai mươi thuộc hạ của Ngũ Phương Môn thì làm sao đi được.

Chu Long Chu cười nhẹ:

– Giết chúng thì làm sao? Cô nương muốn đi thì đi, muốn ở thì ở, người có thể ngăn được à?

Huyền Cảnh pháp sư quát lớn:

– Bé con, người muốn chết à.

Cánh tay của nhà sư cất lên thật lẹ trong tư thế “Lãng không điểm huyết”... “Âm Cực Chỉ” đã làm cho Huyền Cảnh được thiên hạ nể nang, vì một khi cánh tay ông ta nhấc lên thì từ trước đến nay chưa có một ai thoát khỏi.

Thế nhưng lần này thì khác, cánh tay nhấc lên nhưng chỉ lực chưa kịp nhả ra thì vóc thân cao lớn dềnh dàng của ông ta ngã lăn xuống đất.

Quách Diên Thọ hoảng hốt thối lui hai bước.

Chu Long Chu nói:

– Bây giờ thì người không thấy ta nói láo đấy chứ, người còn chưa chịu Tam cung chủ của người xuống đây à?

Biết mình không phải là đối thủ của cô bé, Quách Diên Thọ không muốn tỏ ra liều lĩnh, hấn hỏi:

– Cô nương muốn tại hạ chuyển đến Tam cung chủ lời chi?

Chu Long Chu nói:

– Bảo với Tam cung chủ của người là muốn sống thì cút đi, bằng muốn chết thì lên đây.

Quách Diên Thọ chưa kịp nói thì chợt có tiếng quát lớn:

– Quách Hộ Pháp, hãy để con tiện tỳ ấy cho ta.

Một luồng ánh thép từ trên thuyền xẹt xuống cùng với một bóng người, thanh kiếm vút thẳng xuống ngay đầu của Chu Long Chu.

Tiếp liền theo, một tiếng nữa vang lên:

– Ngũ Cung Chủ, hãy khoan!

Một bóng khác vút theo, bóng cao lớn đẩy đà của Phi Cảnh Pháp Sư.

Cả hai người gần như cùng một lúc, nhưng thanh kiếm trên tay Yên Phi Quỳnh tới trước và gặp ngay cái phát trần của Chu Long Chu hất mạnh trở lên.

Yên Phi Quỳnh bật ngửa ra sau nằm bất động.

Phi Cảnh pháp sư vừa vút tới chưa kịp ra tay thì cũng ngã xuống luôn.

Chuyện liên tiếp xảy ra làm cho Quách Diên Thọ đứng trơ như tượng gỗ, vừa rồi cái ngã của đám thuộc hạ cứ cho là hấn không nhìn kịp, nhưng bây giờ thì chuyện lại xảy ra sờ sờ trước mắt, cả ba người Yên Phi Quỳnh, Huyền Cảnh và Phi Cảnh pháp sư ngã ngay trước mắt hấn, nhưng hấn không trông thấy.

Chu Long Chu hành động ra sao thật không làm sao thấy được, từ trước đến sau nàng chỉ có một lần hất chiếc phát trần, còn nàng thì vẫn đứng yên không hề nhúc nhích.

Và bây giờ giọng nàng càng lạnh như băng:

– Trừ Tam cung chủ ra, bất cứ kẻ nào nhảy đến trước mặt ta cũng đều phải ngã xuống.

Quách Diên Thọ bây giờ mới thật đúng y như đứa trẻ mới lên ba đứng trước hành động của người trên trước, hấn há hốc mồm không biết nói làm sao và cũng không biết hành động cách nào.

Bộ mặt xương xẩu nhăn nheo của ông ta bây giờ như dài ra xuống ngực, không ra tay thì không còn mặt mũi nào nhìn thiên hạ mà ra tay thì kể như lãnh đủ, lão ta đứng thộn mặt như kẻ mất hồn.

Tam cung chủ đứng lên, nàng vẫy tay và cùng với Nã Vân, Cầm Nguyệt phóng ngay xuống bãi.

Hai bên cách nhau non một trượng và Chu Long Chu ngẩng mặt lên hỏi trước.

– Xem dáng cách thì hình như là Tam cung chủ đó phải không?

Tam cung chủ lạnh lùng:

– Phải, người đã dùng chất độc hại quá nhiều thuộc hạ của ta rồi đấy.

Chu Long Chu cười nhẹ:

– Nghe nói Ngũ Phượng Môn quật khởi giang hồ, đã từng coi thiên hạ chẳng có vào đâu, nhưng không ngờ cũng chỉ có thế thôi.

Tam cung chủ hỏi:

– Chất độc của người sử dụng khá là cao, thế người có phải là con gái của “Độc Tẩu” Chu Tiềm không nhỉ?

Chu Long Chu gặn lại:

– Nếu phải thì sao?

Tam cung chủ nói:

– Tốt lắm, vậy bây giờ người hãy trao thuốc giải cho ta.

Chu Long Chu cười:

– Ngũ Phượng Môn cũng chuyên dùng thuốc độc đấy mà.

Những tên ấy cho đến trưa ngày mai mới chết, bây giờ thì không muộn lắm đâu, hãy mang họ về đi. Nhưng ta cũng cho người biết trước là có thể không trở về Thánh Quả Tự được nữa, tốt hơn là nên tìm nơi khác.

Tam cung chủ nói:

– Ta đã nghe cả nãy giờ rồi, nhưng ta cần người trao thuốc giải, ta nghĩ rằng chắc người đã biết., thuốc giải không trao không được.

Chu Long Chu hơi rung động, hình như nàng bây giờ mới cảm thấy chuyện khác lạ trong mình, nàng gặn hỏi:

– Người đã ám toán ta phải không?

Tam cung chủ đáp?

– Khi nhảy xuống đây, ta đã dùng “Vô Tướng Thần Chỉ” đánh vào yếu huyệt hai vai của người rồi, bây giờ thì dầu cho người có muốn thi thố độc chất cũng không còn kịp nữa.

Chu Long Chu lớn tiếng.

– Ta không phục, người đã thừa lúc người khác không phòng bị để mà ám toán.

Tam cung chủ cười:

– Chứ vừa rồi người không làm như thế hay sao?

Chu Long Chu hình như cố đung dặt đôi tay, nhưng Kiên Tĩnh huyệt đã mang thương tích nên nàng đành buông xuôi. Cung Chủ vẫy tay lên theo phương pháp cách không điểm huyệt phong bế trọng huyệt của Chu Long Chu và quay lại bảo Nã Vân, Cẩm Nguyệt:

– Hãy bắt cô ấy cho ta, nhưng nhớ cẩn thận coi chừng độc chất.

Quách Diên Thọ lật đặt cởi ngay chiếc áo choàng đưa cho Nã Vân:

– Hãy lấy áo này trùm cô ta lại chứ đừng đụng vào người cô ta.

Nã Vân và Cẩm Nguyệt vừa nhích tới thì từ trong gò cao, ba bóng người lao ra thật lẹ và có tiếng thét lên:

– Dừng lại!

Ba người đó là Giang Hàn Thanh, Lý Duy Năng và Quản Thiên Phát.

Nã Vân và Cẩm Nguyệt khựng lại.

Tia mắt sáng quắc từ trong chiếc mặt nạ đồng của Tam cung chủ chiếu thẳng vào mặt Giang Hàn Thanh.

Giang Hàn Thanh cũng nhìn thẳng vào mặt nàng...

Bốn mắt chạm nhau, cả hai đều ngượng ngập...

o O o